

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. Варна, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: П. Ив. П.
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от П. Ив. П. Въззивно гражданско дело № 20233000500371 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по в.гр.д. № 371/2023 г. по описа на Варненския апелативен съд е образувано по въззивна жалба на К. И. С., подадена чрез адв. В. Г., против решение № 896/17.07.2023 г., постановено по гр.д. № 737/2023 г. по описа на Варненския окръжен съд, в ЧАСТТА, с която е отхвърлен искът му срещу Община Варна по чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки, цялостен физически дискомфорт от обездвижване на лявата ръка, бавен и мъчителен възстановителен процес, нарушение на съня в продължение на месеци, въпреки приема на обезболяващи медикаменти, страх от напускане на дома, невъзможност за самостоятелно поддържане на личната хигиена и тази в домакинството, невъзстановени функции на лявата ръка, поради изтръпване на пръстите и неудобства от големия белег на крайника от получени на 14.09.2020г. травматични увреждания – „счупване на горния край на лакътната кост на лявата предмишница и ожулване по двете подбедрици“ в гр. Варна, на ул.“*“ пред № *, в резултат на падане поради спъване в метална проволка с приблизителна дължина 10 метра, положена в обхвата на тротоара, успоредно на бордюра и отстояща на около половин метър от него, закрепена в краищата ѝ на две метални тръби, В ЧАСТТА ЗА ГОРНИЦАТА над сумата от 20 000 лв. до 25 000 лв., ведно със законната лихва върху същата част от датата увреждането – 14.09.2020г. до окончателното ѝ

изплащане.

Жалбоподателят е настоявал, че решението в обжалваната му отхвърлителна част е неправилно като постановено в нарушение на процесуалния и на материалния закон, като е молил за отмяната му в тази част и за уважаване на иска до размер на сумата от 25 000 лв., т.е. за присъждане допълнително на сумата от 5 000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, ведно с лихвите от датата на увреждането до пълното му изплащане. Изложил е съображения за неправилно приложение от съда на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и за занижаване размера на обезщетението спрямо действителния обем и интензитет на вредите. Навел е оплаквания, че при определяне размера на обезщетението окръжният съд не отдал нужното значение на остатъчните последици от травмата – следоперативен белег в областта на лявата предмишница и не обсъдил факта на останалите в крайника два остеосинтезни винта, създали епизодични болки и дискомфорт и довели до необходимост от физикално лечение, като не обсъдил и събраните доказателства в тази връзка. Освен това, съдът не съобразил и икономическата обстановка в страната, инфлацията и нарастването на цените, поради което определил размер на обезщетението в по-нисък от адекватния за увреждането размер. Молил е за присъждане и на сторените по делото разноски.

Община Варна, чрез юк. П., е подала писмен отговор, с който е оспорила въззивната жалба и по съображения за неоснователността ѝ и за правилността на решението в обжалваната му отхвърлителна част, е молила за потвърждаване на последната и за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Решението на окръжния съд не е обжалвано в осъдителната му част, както и в частта на отхвърлянето на иска за обезщетение за неимуществени вреди за горницата над 25 000 лв. до 30 000 лв.

Съдът на осн. чл. 269 от ГПК, след като извърши служебна проверка, намира обжалваното решение за валидно изцяло и допустимо в обжалваната му част, а по правилността му, с оглед предмета на въззивното производство, оплакванията на въззивника и въз основа на събраните по делото доказателства, намира следното:

Производството пред окръжния съд е било образувано по искова молба на К. И. С., с която против Община Варна са предявени иски по чл. 49 от ЗЗД за заплащане на обезщетение от 30 000 лв. за неимуществени вреди - болки и страдания от получени на 14.09.2020г. травматични увреждания – счупване на горния край на лакътната кост на лявата предмишница и ожулване по двете подбедрици в резултат на падане поради спъване в

метална проволка в обхвата на тротоара по ул.“*“ пред № * в гр. Варна, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 14.09.2020г. до окончателното изплащане на задължението, както и обезщетение в общ размер от 2 863, 60 лв. за имуществени вреди от същото увреждане, изразяващи се в разходи за лечението, ведно с лихвите за забава от посочените дати на извършване на разходите до окончателното изплащане.

С решението си окръжният съд е уважил иска за обезщетение за неимуществени вреди до размер на 20 000 лв., като отхвърлил за горницата до 30 000 лв. и уважил изцяло иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в пълния размер от 2 863,60 лв. Решението е обжалвано единствено в отхвърлителната му част и само за горницата над сумата от 20 000 лв. до 25 000 лв. за обезщетение за неимуществени вреди, а в останалата част е влязло в сила.

Пред настоящата инстанция няма спор и установени са с влязлата в сила част на решението на окръжния съд всички предпоставки по чл. 49 от ЗЗД. Общината отговаря за заплащане на обезщетение за неимуществените вреди от увреждането на ищеца, изразяващо се в счупване на горния край на лакътната кост на лявата предмишница и ожулване по двете подбедрици, настъпило на 14.09.2020г. при падане на тротоар по ул.“*“ пред № * в гр.Варна след спъване в метална проволка (препятствие) по тротоара. Установено е противоправното бездействие по неизпълнение на нормативно установени задължения на Община Варна (съгласно § 7, ал.1, т.4 ЗМСМА; чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП; чл.167, ал.1 ЗДвП; чл.48, т.2, б.,б” от ППЗП; чл.30, ал. 4 от ЗП), чрез нейни служители, да осигурява безпрепятствено придвижване на хора по тротоарите на общината като сигнализира незабавно всяко препятствие – металната проволка и го отстрани възможно най-бързо, с оглед на установеното по делото спъване и падане на ищеца на такова място.

Спорът пред настоящата инстанция е по размера на обезщетението за неимуществени вреди:

Вследствие на внезапното спъване в препятствието на тротоара и падането, ищецът е счупил лява лакътна кост и е получил охлузвания по краката. На следващия ден 15.09.2020г. той е постъпил в болница (там е лекуван до 18.09.2020г.) и му е направена операция - открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, радиус и улна с плака и винтове (комплект анатомично контурирана плака за олекранон 2.7/3.55 мм. със заключващи компресионни отвори за фиксиране на счупените фрагменти). На 23.09.2020г. след преглед на ищеца съдебният лекар е удостоверил, че по предната повърхност на лявата му подбедрица в горна и средна трета има издължено, кафеникаво ожулване с надлъжен ход, частично забелена коричка и размери от 20/1 см., а по предната повърхност на дясната му подбедрица, в долна

трета- кафеникаво ожулване с издължена форма и размери 1/0.5 см. Според вещото лице по СМЕ счупването в близост до лакътя е специфично, тъй като мястото е бедно кръвоснабдено и изисква доста продължителен период на възстановяване, което е и наложило ползването на продължителен отпуск за временна неработоспособност – общо около 9 месеца (227 дни). За около 2-3 месеца ищецът е носил ортеза и е изпитвал болки, а ожулванията по краката отшумяват без лечение за две – три седмици. В периода от 12.12.2020г. до 06.01.2021г. пострадалият е провел 15 физиотерапевтични процедури. На 26.01.2022г. той е постъпил в болница (лекуван до 28.01.2022г.) и му е направена втората операция за отстраняване от костта на имплантираните уреди. Установено от оперативния протокол е частична миграция на остеосинтезните винтове, като в резултат е посочено, че е отстранен остеосинтезния материал. Според поясненията на вещото лице в съдебно заседание, видими при рентгеново изследване след операцията били две парчета винт останали в крайника. Установени при прегледа на 07.06.2023 г. от вещото лице са 10 см. белезникаво-розов следоперативен ръбец на места изпъкващ над околната кожа /хиперкератоза/ разположен по вътрешната повърхност на лява предмишница от лакътя по посока китката. Съществена болка след втората операция, ищецът е изпитвал до зарастване на оперативните рани в рамките до един месец. Експертът е категоричен, че хватателната и двигателната функция на левия горен крайник са възстановени, но е останала частична невъзможност за пълно разгъване на ръката до около 10 градуса, което е резултат от самата травма, а не от медицинските интервенции. Според поясненията в съдебно заседание, в практическия живот това няма да има особено значение. Според вещото лице е възможно разгъването на ръката да се възстанови напълно, ако физиотерапията продължи, но е допустимо и това да не се случи. При всяко счупване е обичайно да се появят болки при претоварване на ръката и при по-активна физическа дейност, при промяна на климат, като към момента на прегледа няма отразени болки, но при посочените предпоставки може да се появят.

Свидетелят Н. Б. (приятел на ищеца) посещавал пострадалия в дома му след инцидента и установил, че той изпитвал много силни болки, приемал обезболяващи и бил „супер изнервен и недобре психически.” Носел ортеза два месеца, имал затруднение при къпане и при домакински дейности, не можел да се грижи за дъщеря си в режима на лични контакти до периода на започване на рехабилитацията и не можел да работи. Отказвал да излиза на разходки пеша или с автомобил от страх инцидента да не се повтори. В период от два месеца, по два пъти седмично, свидетелят пазарувал и носил покупки в дома на ищеца, придружавал приятеля си при първата и на поне

още десет процедури по рехабилитация. След рехабилитациите имало облекчение, но още не бил в състояние да разгъва и ползва ръката си и продължавал да изпитва болка. След първата и втората операция пострадалият се оплаквал, че не може да спи, приемал болкоуспокояващи, а от белегът се срамувал и прикривал с дреха с дълъг ръкав.

Съгласно чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" по смисъла на чл.52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид при определяне на размера на обезщетението-ППВС №4/23.12.1968г. При определяне на справедливото обезщетение за неимуществени вреди, следва да се вземат предвид във всеки конкретен случай установените по делото конкретни обстоятелства, свързани с характера и тежестта на увреждането, интензитета и продължителността на претърпените физически и емоционални болки и страдания, а така също от обичайните размери на обезщетенията, платими в подобни случаи и от икономическото състояние в страната към момента на увреждането, което се влияе от минималната работна заплата, инфлационните процеси, нарастването на цените и др.

При определяне размера на обезщетението на К. С., съдът взема предвид, че същият е човек в активна възраст, на 43 години, както и че при произшествието той е получил едно по-тежко увреждане - счупване на лява лакътна кост с период на възстановяване от 15.09.2020 г. до 15.02.2021 г. и от 26.01.2022 г. до 28.04.2022 г. общо 227 дни за ръката и две леки - охлузвания по краката с период на възстановяване от 2-3 седмици. Съдът съобразява също така болничния престой за два периода от по 2-3 дни и направените му по това време две операции, съответно за репозиция и фиксация с плака и винтове и за премахване на материала. Съдът отчита търпяните силни физически болки с по-голям интензитет в момента на увреждането, непосредствено след него, в периода и след двете операции, както и в периода на възстановяване с физиотерапия. Взема предвид и периода на обездвижване на ръката (2-3 месеца) с невъзможност за напълно самостоятелно обслужване, неудобствата в ежедневието на пострадалия и нуждата от помощ в домакинските работи и при пазаруване. Съдът отчита също и промяната в емоционалното му състояние, изпитваните негативни чувства, промяната в социалния му живот, изолация и притеснения от неизвестността от лечението, както и от невъзможността да се грижи през същия период за собственото си дете. Съдът съобразява също така останалия следоперативен белег с дължина 10 см. в областта на вътрешната част на лявата предмишница и притесненията от загрозяването на ръката, както и вероятните болки, които ищецът ще търпи от счупването в бъдеще при по-

голямо физическо натоварване и при промяна на времето и остатъчната към момента невъзможност за пълно разгъване до около 10 градуса на ръката. От друга страна, съдът съображава, че лечението е било продължително, но то е приключило. Фрактурата е правилно зараснала, няма усложнения и според вещото лице пострадалият може да използва пълноценно увредената си ръка, като отчетената невъзможност за пълно разгъване до около 10 градуса на ръката няма значение за практическия живот, а и в бъдеще при правилна рехабилитация може и да се възстанови напълно. Не се предвижда друго лечение на ищеца в бъдеще, включително и по отношение на посочените от вещото лице като останали в крайника два фиксиращи винта и няма доказани негативни последици за пострадалия от това. При изложеното и като съобрази и социално-икономическите условия в страната към датата на деликта, стандарта на живот, доходите на населението и обичайните размери на обезщетенията, платими в подобни случаи съобразно актуалната съдебна практика съдът намира, че справедливото обезщетение за неимуществените вреди за ищеца в този случай е в размер на 20 000 лв. Предвид изложените съображения, съдът намира за неоснователни оплакванията на въззивника за занижаване размера на обезщетението и за липсата на съображаване на принципа за справедливост в чл. 52 от ЗЗД от първата инстанция. До размер на 20 000 лв. искът е основателен, а за горницата над 20 000 лв. искът е неоснователен и подлежи на отхвърляне. До идентичен извод е достигнал и окръжния съд в обжалваната част от решението, поради което то следва да бъде потвърдено в същата част - за отхвърляне на иска за неимуществени вреди за горницата над 20 000 лв. до 25 000 лв.

С оглед изхода от въззивното производство и неоснователност на въззивната жалба, К. И. С. следва да заплати на Община Варна юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство в минимален размер от 100 лв.

По изложените съображения, Апелативен съд - гр.Варна,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 896/17.07.2023 г., постановено по гр.д. № 737/2023 г. по описа на Варненския окръжен съд, в ЧАСТТА, с която е отхвърлен искът на К. И. С. срещу Община Варна по чл. 49, вр. чл. 45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки, цялостен физически дискомфорт от обездвижване на лявата ръка, бавен и мъчителен възстановителен процес, нарушение на съня в продължение на месеци, въпреки приема на обезболяващи медикаменти, страх от напускане на дома, невъзможност за самостоятелно поддържане на

личната хигиена и тази в домакинството, невъзстановени функции на лявата ръка, поради изтръпване на пръстите и неудобства от големия белег на крайника от получени на 14.09.2020г. травматични увреждания – „счупване на горния край на лакътната кост на лявата предмишница и ожулване по двете подбедрици“ в гр. Варна, на ул.“**“ пред № *, в резултат на падане поради спъване в метална проволка с приблизителна дължина 10 метра, положена в обхвата на тротоара, успоредно на бордюра и отстояща на около половин метър от него, закрепена в краищата ѝ на две метални тръби, В ЧАСТТА ЗА ГОРНИЦАТА над сумата от 20 000 лв. до 25 000 лв., ведно със законната лихва върху същата част от датата на увреждането – 14.09.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА К. И. С., ЕГН *****, гр. Варна, ул.”**“ бл. *, вх. *, ет. *, ап. * да заплати на Община Варна сумата от 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение на осн.чл. 78, ал.8 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните и при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____